

Eend was de knorrigste vogel van de hele vijver. Hij hield van rust. En van stilte. En hij wilde alleen zijn.

Maar de buren van Eend hielden van fladderen.

En van kwaken.

En vooral van...

... spetteren!

'Bleurch!'

‘Kunnen jullie nou nooit eens stil zijn?’ riep Eend. ‘Ik ga weg. Ik ga een RUSTIG plekje zoeken!’

En hij pakte zijn koffer en waggelde erdoor.

Eend had al gauw een andere vijver gevonden. Geen enkele lawaaiige vogel te zien! Nou kon hij eindelijk tot rust komen.

‘Aaaaah,’ zuchtte hij blij. ‘Dit is PERFECT!’

Maar toen...

De volgende vijver zat vol zangers.

En die daarna zat vol zwimmers!

Eend moest iets slims bedenken.

Eend waggelde helemaal naar de grote stad.
Daar vond hij een mooie fontein...

Maar daar was het niet stil.

Dus ging Eend helemaal naar de top van de hoge berg.
Daar vond hij een warmwaterbron.

Maar daar werd hij niet met rust gelaten!

Toen ging Eend heel diep de donkere grotten in.
En de vijver die hij daar vond...